

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 61.688/1
van 7 juli 2017

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot opheffing van koninklijke besluiten betreffende de beroepsbekwaamheden van slager-groothandelaar, droogkuiser-verver, restaurateur of traiteur-banketaannemer, brood- en banketbakker, kapper, schoonheidsspecialist, masseur, voetverzorging, opticien, dentaaltechnicus, begrafenisondernemer, beenhouwer-spekslager en met betrekking tot de uitoefening van zelfstandige activiteiten met betrekking tot fietsen en motorvoertuigen’

Op 14 juni 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot opheffing van koninklijke besluiten betreffende de beroepsbekwaamheden van slager-groothandelaar, droogkuiser-verver, restaurateur of traiteur-banketaannemer, brood- en banketbakker, kapper, schoonheidsspecialist, masseur, voetverzorging, opticien, dentaaltechnicus, begrafenisondernemer, beenhouwer-spekslager en met betrekking tot de uitoefening van zelfstandige activiteiten met betrekking tot fietsen en motorvoertuigen’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 29 juni 2017. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 7 juli 2017.

*

1. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot opheffing van zes koninklijke besluiten en een ministerieel besluit, die de beroepsbekwaamheden en de voorwaarden tot uitoefening van bepaalde beroepen regelen.

3.1. De rechtsgrond voor het ontwerp is in de eerste plaats te vinden in de artikelen 3, eerste lid, 2°, 5, § 3, en 6 van de programmawet van 10 februari 1998 ‘tot bevordering van het zelfstandig ondernemerschap’. Deze bepalingen behoren, gelet op artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (BWHI), tot de bevoegdheid van de gewesten inzake “de vestigingsvoorwaarden, met uitzondering van de voorwaarden voor toegang tot gezondheidszorgberoepen en tot dienstverlenende intellectuele beroepen”.

De vermelde bepalingen van de programmawet van 10 februari 1998 bieden rechtsgrond voor de opheffing van de in artikel 1, 1° tot 6°, van het ontwerp vermelde koninklijke besluiten.

3.2. Voor de opheffing van het ministerieel besluit van 22 april 2010 ‘betreffende het beroep van beenhouwer en spekslager’ (artikel 1, 7°, van het ontwerp) wordt rechtsgrond gezocht in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, zoals vervat in artikel 20 BWHI, gelezen in samenhang met artikel 5 van de wet van 27 maart 2014 ‘houdende invoeging van Boek XVIII ‘Maatregelen voor crisis beheer’ in het Wetboek van economisch recht en houdende invoeging van de rechtshandavingsbepalingen eigen aan boek XVIII, in boek XV van het Wetboek van economisch recht’.

Een federale wetsbepaling die nog steeds tot de bevoegdheid van de federale wetgever behoort, kan in beginsel geen rechtsgrond vormen voor het aannemen van een besluit van de Vlaamse Regering. Het genoemde artikel 5 van de wet van 27 maart 2014 bevat weliswaar de opheffing van onder meer artikel 3 van de wet van 22 januari 1945 ‘betreffende de economische reglementering van de prijzen’, dat als rechtsgrond voor het ministerieel besluit van 22 april 2010 werd ingeroepen.¹ De inhoud van dit artikel 3 van de wet van 22 januari 1945 is evenwel in essentie overgenomen in artikel XVIII.1 van het Wetboek van economisch recht, en behoort tot de federale bevoegdheid.

De ingeroepen rechtsgronden zijn bijgevolg niet dienstig.

Er moet echter vastgesteld worden dat het ministerieel besluit van 22 april 2010 bepaalt dat men het beroep van beenhouwer of van spekslager niet mag uitoefenen zonder de beroepsbekwaamheid te bezitten (een beginsel dat tevens is vervat in artikel 5, § 1, van de wet van 10 februari 1998) en dat het bepaalt hoe deze beroepsbekwaamheid kan worden bewezen.

¹ In adv.RvS 45.126/1/V van 10 september 2008 over een ontwerp dat heeft geleid tot het ministerieel besluit van 22 april 2010, wees de Raad van State, afdeling Wetgeving, erop dat deze rechtsgrond ten onrechte werd ingeroepen.

De rechtsgrond voor zulk een regeling kan gevonden worden in artikel 5, § 3, van de wet van 10 februari 1998, dat de Koning machtigt om te bepalen welke “akten”, “praktijkervaring” of andere bewijsmiddelen “waarvan de bewijswaarde volgt uit internationale verplichtingen” het bewijs van de beroepsbekwaamheid leveren.

Aangezien de bevoegdheid om de eisen inzake het bewijs van beroepsbekwaamheid vast te stellen ook de bevoegdheid omvat om deze eisen op te heffen, kan de opheffing van het ministerieel besluit van 22 april 2010 bijgevolg ook rechtsgrond vinden in artikel 5, § 3, van de wet van 10 februari 1998.

Gelet op het voorgaande moeten het eerste en het derde lid van de aanhef worden weggelaten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME